

og det netop paa den Tid, da det var om at gjøre at træffe de virksomste Foranstaltninger til Forebyggelse af Ildens videre Udbredelse, og da en fæslagtig Beslutning kan have de allerfarligste Følger.

For at raade Bod paa denne Mangel, der er Gjenstand for almindelig Klage, og som, naar Brandvæsenet paa Landet skal opnaae nogen Forbedring, nødvendig maa afhjælpes, har man troet i Branddirecteursens Fraværelse at burde overlade Commandoen til de i Udkaafets § 4 i Forslag bragte Brandinspecteurer, der, da de have mindre Districter, hurtigere ville kunne indfinde sig paa Brandstedet, og ved hvis Valg det tillige maa antages, at man har taget særligt Hensyn til de i den nævnte Henseende fornødne Dvalficationer.

Bestemmelsen i Paragraphens Slutning, i hvis Følge ingen Uberettiget, om han endog er særlig interesseret i Slutningen, f. Ex. som Eier, Panthaver, Commissiönair for et privat Assuranceinteressentskab o. desl., paa egen Haand maa uddele Ordre, er funden nødvendig for at forebygge Overgreb, Uordener og Spredning af Redningshjælpen jfr. Frdn. af 1ste Novbr. 1805 § 110.

§§ 88—90.

Jfr. Forordningen af 29de Februar 1792 §§ 26—27. Det er fundet nødvendigt, at Ordre til Nedrivning paa Landet ogsaa maa kunne gives af Brandfogden, naar han, inden Branddirecteursens og Brandinspecteursens Ankomst, er den Overstbefalende paa Brandstedet, idet det beleilige Dieblit til at iværksætte en saadan Foranstaltning ellers let kunde gaae tabt; jfr. Forordningen for Kjøbstæderne af 24de Januar 1761 Cap. VI § 3 Nr. 2, hvor en tilsvarende Bestemmelse findes.

§ 91.

De her indeholdte Bestemmelser, der sigte til at overholde den nødvendige Orden paa Brandstedet, ere som hensigtsmæssige tildeels overførte fra Forordningen af 24de Januar 1761 Cap. VI § 2 Nr. 7 og Brandforordningen for Kjøbenhavn af 1ste November 1805 Cap. V § 108 og Cap. VIII § 149.

§ 92.

Jfr. Forordningen af 29de Februar 1792 § 27 Slutning. Den Skade, som maatte forarsages ved de i Paragraphen omhandlede Foranstaltninger, vil selvfølgelig, forsaavidt de ødelagte eller beskadigede Gjenstande have været indlemmede under den almindelige Brandforsikkring, være at erstatte af denne; i modsat Fald maae de derimod betragtes som Brandforsikkringen uvedkommende, hvad enten de paagældende Gjenstande ere af den Beskaffenhed, at de kunde have været forsikrede, eller de ere udelukkede fra at optages i Brandforsikkringen, hvilket ifølge Brandforsikkringsanordningen for Landet af 29de Februar 1792 § 1 er Tilfældet med Gærder, Træer og Værter. Det er nemlig klart, at den, der har undladt at forsikre sine Eiendele, uagtet saadant stod ham aabent, ikke kan behandles lige med den, der har forsikret og herfor betalt sin Contingent, og at ligeledes Brandforsikkringen intet Ansvar kan have for Gjenstande, som overhovedet ikke kunne forsikres i samme. Det maa ogsaa bemærkes, at Slutningsforanstaltningerne ikke ere paabudne for Brandassurance, men for den almindelige Sikkerheds Skyld, og at de afgive et Betryggelsesmiddel ei blot for de forsikrede Bygninger, men ogsaa for de usforsikrede, saavel som for de af Ilden truede Personers Liv, Helbred, værlige Formue og overhovedet for alle de Interesser, der ved Ildbrand ere udsatte for Fare.

Det har imidlertid paa Grund af flere til Justitsministeriet indkomne Andragender om Erstatning for den Skade, der ved Slutningsforanstaltningerne ere tilføiede Haver o. desl., været taget under Overveielse, om der maatte være Anledning til i nærværende Lovudkast at optage en Bestemmelse om, at der for Beskadigelses, der i saadan Anledning tilføiedes Gjenstande, som ikke kunde assureres, skulde gives Vedkommende Afgang til Erstatning af det Offentlige, og i saa Fald enten af Statskassen eller af Amtrepartitionssonden; men der er dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning dertil, hvorimod man har formeent, at en saadan Skade maa betragtes som hændelig og altsaa bæres af den, hvem den træffer.